

Zuzana Pospíšilová
ilustroval Michal Sušina

PSÍ HRDINA

čte ní
pro
prv | ňáč
ky

bambóok

čte ní
pro
prv ňáč
ky

bambôok®

Zuzana Pospíšilová
ilustroval Michal Sušina

PSÍ HRDINA

čte ní
pro
prv | ňáč
ky

bambóok

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována ani šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Zuzana Pospíšilová

PSÍ HRDINA

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou **bambóok**

U Průhonu 22, 170 00 Praha 7

tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400

www.grada.cz

jako svou 6815. publikaci

Ilustrace Michal Sušina

Odpovědná redaktorka Helena Varšavská

Sazba a zlom Antonín Plicka

Zpracování obálky Antonín Plicka

Počet stran 72

Vydání 1., 2018

Výtiskla tiskárna FINIDR, s.r.o., Český Těšín

© Grada Publishing, a.s., 2018

Cover Illustration © Michal Sušina

ISBN 978-80-271-0814-5 (ePub)

ISBN 978-80-271-0813-8 (pdf)

ISBN 978-80-271-0735-3 (print)

Obsah

Předmluva	7
Jde se ven!	9
Na houpačce	13
Záchvat smíchu	17
Na lovu	21
Pochvala	25
Není nemocná?	29
U veterinářky	33
Je to jasné!	37
Jak se budou jmenovat?	41
Co mu je?	45
On to zvládne!	49
Strejda má nápad	53
Necháme si ho!	57
Arpy poprvé v lese	61
Nezvaná návštěva	65
Arpy je hrdina	69

Předmluva

Pes je báječný kamarád, se kterým se dá zažít spousta legrace. Se štěňátkem je zábava dokonce dvojnásobná. To všechno o psech pravděpodobně víte. Náš malý Arpy ale kromě nudy umí zahnat i něco mnohem hroznějšího. Přečtěte si o tom a uznáte, že Arpy je opravdový psí hrdina.

Jde se ven!

„Zítřa půjdu na bažanty,“ oznámil Petr. Jeho žena Petra jen přikývla. Petr byl myslivec, tak ji to nevyvedlo z míry. Zato Asta začala vzrušeně pobíhat po bytě. Věděla, co ji čeká. Asta je totiž lovecký pes. Přesněji řečeno fenka německého křepeláka. Pochází z dobrého rodu a lov má v krvi. Když je ale doma, je z ní dokonalý mazlíček. Jakmile se Petr usadí do křesla v obývacím pokoji, hned mu vyskočí na klín. Od Petry se pokaždé nechá drbat za ušima. A Elišce, jejich dcerce, zase olizuje nožky, až to šimrá.

Sotva si Petr oblékne mysliveckou uniformu nebo vezme do ruky svou pušku, je Asta jako vyměněná. Už to není žádný domácí mazlíček, ale správný lovecký pes. Je rychlá, rozvážná, vytrvalá a ničeho se nebojí. I teď vycítila, že ji

čeká další dobrodružství. Začala nervózně pobíhat po bytě. Petr se tomu musel smát.

„Dneska ne, až zítra,“ snažil se ji uklidnit. „Víš co? Tak se zatím vyvenčíme. Utaháš se a dobře usneš.“

„Jdeme s Astou ven!“ křikl Petr ode dveří.

„Večeře bude kolem sedmé, tak se dlouho netoulejte!“ připomněla Petra a přitom něco kutila v kuchyni.

„Můžu jít taky?“ ozvalo se z pokojíku. Byla to Eliška, která už měla učení plné zuby. Zítra budou psát velkou písemku, tak se na ni poctivě připravovala. Tak moc, až měla pocit, že jí vědomosti z hlavy přetékají.

„Jasně,“ odpověděl táta, „ale pospěš si. Počkáme na tebe venku!“

Eliška žádné dlouhé přípravy nepotřebovala. Popadla jen mikinu, obula si tenisky a vyběhla ven.

Asta zavrtěla ocasem a pak se rozeběhla k Elišce. Věděla, že ji čeká spousta zábavy.

Nejprve zamířili na louku. Eliška i její tatínek jí střídavě házeli tenisák a ona ho v letu chytala. Pak zašli do parku. Tam teprve začala pořádná zábava! Eliška neodolala houpačce připevněné na větvi jednoho ze stromů. Bylo to vlastně jen dřevěné prkýnko na dvou provazech. Eliška se na houpačku posadila, nohama se odrazila a pořádně se rozhoupala.

Na houpačce

Asta se na Elišku chvíli nechápavě dívala. Brala to jako zradu, když si holčička užívá zábavu sama. Chtěla se k ní přiblížit, ale sotva byla na dosah, rozhoupaná Eliška do ní nechtěně strčila nohou. Asta polekaně odskočila. Udělala ještě několik dalších pokusů, aby se k Elišce dostala, ale všechno bylo marné.

Petr to zpovzdálí pobaveně pozoroval. Byl zvědavý, jak si s tím Asta poradí. A opravdu si poradila. Rozběhla se a vyskočila do vzduchu.

„Co to děláš?“ divila se Eliška. Nešlo jí na rozum, proč Asta tak skáče. Že by to bylo z radosti? To už u ní párkrát viděla. Petr ale věděl, že to není z nadšení. Tušil, že má Asta něco za lubem, jen nevěděl, co přesně.

Zatímco se Eliška stále houpala, Asta se způsobně posadila. Počkala, až po cestičce přejde maminka s kočárkem. To se naučila už jako štěně. Věděla, že nesmí nikoho strašit. Kdyby se k cizím lidem bez dovolení přiblížila, čekalo by ji vodítko. A po tom rozhodně netoužila.

Když byla paní s miminkem daleko, rozběhla se ještě rychleji a znovu vyskočila do vzduchu. Tentokrát jí plán vyšel. Zakousla se do větve visící nejnižše nad zemí. Rázem měla taky houpačku, jako Eliška. Na rozdíl od ní ale neseseděla.

„Vidíš to, tati?“ ujišťovala se Eliška a přitom se zajíkala smíchy.

Tatínek zalovil v kapse kalhot, aby našel svůj mobilní telefon. Chtěl si totiž celou scénu natočit, nebo alespoň vyfotit. Tohle by mu totiž asi nikdo neuvěřil.

Když se Asta po chvílce přestávala houpat a hrozilo, že se zastaví, začala legračně mrskat zadními packami, jak to viděla u Elišky.

Místo houpání dopředu a dozadu se ale roztočila jako na kolotoči. Z toho nezvyklého pocitu se jí zamotala hlava a pevný stisk čelistí povolil.

V tu ránu se svalila do trávy. Eliška s tátou se smáli tak, až si museli držet břicha. Eliška přitom taky spadla z houpačky. Asta se rychle vzpamatovala a rozběhla se k Elišce. Petr myslel, že chce jeho dcerce pomoci, ale Asta měla docela jiné úmysly.

S rozběhem skočila na houpačku a spokojeně se na ní rozplácla.

Přední nožky jí visely před a zadní za prkýnkem.

Záchvat smíchu

Eliška s tátou se nemohli přestat smát. Psisko na houpačce bylo tak komické. Tatínek Astu opět natočil na mobilní telefon. Stihl to chvíli předtím, než z houpačky sklouzla. Eliška se k ní vrhla a se smíchem ji drbala za ušima. To se Astě líbilo. Lehla si na záda a roztáhla všechny tlapy, aby ji Eliška mohla podrábat i na bříšku.

„Jejdanánky. Už je skoro osm!“ zděsil se tatínek.

Eliška si v tu chvíli taky uvědomila, že už se začíná pomalu stmívat a v bříše se jí ozývá hladové kručení.

„Domů!“ zavelel Petr. Byl to povel spíš pro Astu než po Elišku, ale obě se zvedly současně.

Všichni natáhli krok, takže vypadali jako závodníci v rychlé chůzi. To se Astě zamlouvalo. Jindy musela na Petra i Elišku čekat, protože

chodili hrozně pomalu. Když mohla, tak odběhla dopředu a pak se zase vrátila, takže vlastně urazila dvojnásobnou trasu.

Konečně stáli přede dveřmi svého domku. Petr si vyzul boty a pak utřel tlapky Astě.

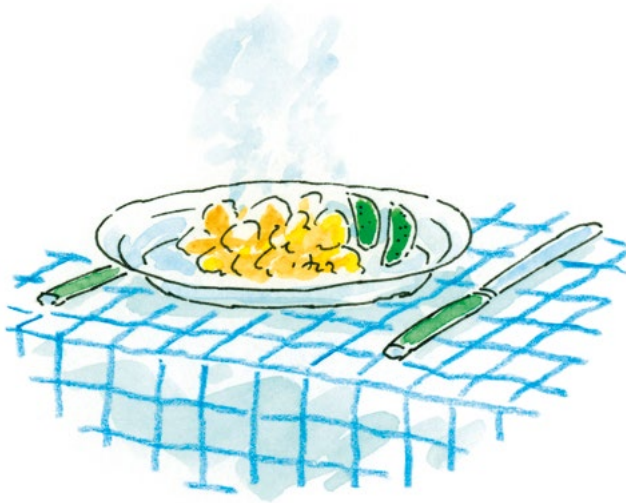
„Kde jste tak dlouho? Říkala jsem, že večere bude v sedm,“ zlobila se maminka.

„Za to může Asta!“ odpověděla Eliška a při vzpomínce na její psí kusy se rozesmála. Dostala úplný záchvat smíchu.

Maminka se mračila jen chvíli. Eliščin smích byl totiž nakažlivý.

„Prozradíte mi, co se vlastně stalo?“ vyzvídala maminka.

Tatínek k mamince beze slova přistoupil a podal jí svůj telefon s nahrávkou. Když se na ni podívala, začala se tak srdečně smát, až ji rozbolelo břicho.

Když se uklidnila, pozvala Elišku s Petrem ke stolu. Vyndala z trouby zapékané brambory, které tam nechala ohřívat o něco déle než jindy.

Rozdělila porce na talíře a každému přidala i dvě kyselé okurky.

Petr mezitím připravil krmení pro Astu. Ke granulím jí přimíchal vařené kuřecí maso a syrové vajíčko. To proto, aby se jí leskla srst a aby měla sílu při zítřejším lovu.

Pak se všichni společně pustili do jídla.

Hned po večeři šli na kutě. Petr s Astou budou muset vstávat brzy.